

Bjørn Elmquist (RV):

Dette er noget mere end en enestående chance for nu at fortælle en masse hemmeligheder, som kan forblive hemmeligheder, når de bliver sagt i denne sal i så tom en tilstand. Men jeg falder ikke for fristelsen.

Finansloven og den samfundsøkonomiske linje, som den tegner, har i sjældnen grad været en del af den offentlige debat i år. For det var jo årsagen til, at vi fik et folketingsvalg i september, ca. en måned efter at forslaget for 1995 var fremsat i august. Og det blev selvfølgelig en del af valgkampen, indgik i valgkampen med med- og modmeldinger. Vi fik en regeringsdannelse og en åbningsdebat, hvor også finansministerens oplæg for 1995 blev dissekeret.

Vi har så haft forhandlingerne, finanslovforhandlingerne, og endelig forliget. Afstemningerne om ændringsforslagene i går forløb helt som forudset, sådan at vi i dag ved tredjebehandling, ved den afsluttende debat om finansloven for 1995, kan fastslå, at resultatet, som det var meningen fra regeringspartiernes side, i hvert fald ligger på linje med det, som vi lagde op til, og som var intentionerne bag finansloven.

Det vil sige, at vi ikke ville give nye lempelser til den økonomiske aktivitet i Danmark, for opsvinget var faktisk og er faktisk allerede så godt i gang, som man overhovedet kan tænke sig.

På den anden side lagde vi heller ikke op til voldsomme opbremsninger og nedskæringer, for så ville vi jo have været tilbage til tidligere årtiers stop and go-politik, og den kan der ikke siges meget godt om.

Den linje prægede også Det Radikale Venstres og de andre regeringspartiers valgkamp, hvor vi igen og igen advarede imod risikoen for det andet flertal, altså for VKZ-flertallet.

Det ville have kunnet betyde nedskæringer på finansloven på langt over de 10 mia. kr., som Venstre og De Konservative talte om, og som de opererede med i deres oplæg fra i sommer. Det ville Fremskridtspartiet have sørget for, og den udsigt, den risiko, har vi fået bekræftet også under debatterne om ændringsforslagene i går og under den generelle debat her i eftermiddags og her til aften.

Når vi nu gør regnskabet for finansloven for 1995 op, kan vi fastslå, at det, vi fremførte under valgkampen, holdt stik, altså at vi fastholder det lange, seje træk, hvor finansloven for 1994 bidrog til at sparke det økonomiske opsving i gang herhjemme, og hvor finansloven for 1995

standser tilskudsordninger, som f.eks. de særlige vedligeholdelsesordninger for fast ejendom, og hvor vi samtidig styrker en række arbejdsmarkedspolitiske instrumenter, som skal modvirke flaskehalsdannelserne på arbejdsmarkedet.

Forliget er imidlertid for skrap, får vi at vide af SF og Enhedslisten; der er for mange nedskæringer. Det er vi i Det Radikale Venstre helt uenige i. Vi kan prøve at kaste et blik på de helt overordnede talstørrelser.

Underskuddet på statsbudgettet bliver nedbragt med ca. 4 mia. kr., det vil altså sige mindre end halvdelen af det, Venstre og De Konservative oprindeligt krævede med deres 10 mia. kr. Af de 4 mia. kr. stammer 2,5 mia. kr. fra omdannelsen af DSB's bussektion og rederidivision til selskabsform. Så er vi nede på 1,5 mia. kr., og af dem kommer de 400 mio. kr., altså 0,4 mia. kr., fra reduktion af puljen til hjemmeservicetilskud.

Det bringer altså nedskæringerne ned på ca. 1 mia. kr. Af denne korte gennemgang må det være klart for enhver, at SF's og Enhedslistens påstand ikke holder stik.

Et andet bevis er vel også det, at Z i den grad kritiserer forligsresultatet og siger, at det slet ikke lever op til de mål, som man måtte stille sig. Men de nyeste analyser, vi har fået de seneste dage, først fra økonomiministeren og senere fra finansministeren, fastslår, at dansk økonomi er på rette vej.

Arbejdsløsheden, denne regerings erklærede fjende nummer 1, er på vej ned, og beskæftigelsen er stigende. Inflationen er stadig i ro, og der er ikke udsigt til en væsentlig forhøjelse af den. Bruttonationalproduktet herhjemme stiger pænt. Vi er i den øverste del både i EU- og i OECD-sammenhæng. Vores eksport klarer sig flot, så Danmark stadig har stort overskud på betalingsbalancen over for udlandet og stadig har udsigt til at kunne fastholde tocifrede – og mere end det – overskud på betalingsbalancen.

De offentlige underskud, både statens eget og sammenlagt for hele den offentlige sektor, er faldende og forsvinder ifølge de seneste oversigter fra de to ministerier helt i 1997, så det tegner godt. Faktisk kan vi måske tillade os at gøre os forhåbninger om, at hvad der indtil nu næsten pr. tradition har været uforlignelige størrelser i dansk økonomi, nu begynder at få et parallelt forløb og gå op i en større helhed: at vi har overskud på betalingsbalancen, at vi opnår balance på de offentlige budgetter, og at vi samtidig har faldende arbejdsløshed. Hvis denne tre-